

30

36

A Társaság

Suppan Vilmosné

Halász Vilma felvétele.

Ára 550 korona

Keifel és Hirsch

Fűző-specialisták IV., Váci-utca 12. szám.
Telefon: 113-45.

Gummitétes csipő- s hasfűzők, gummi-fűzők, gummi-bebujós, halcsontnélküli eredeti párisi modell-fűzők, selyem-céternakó, tüll, batistsifon melltartók nagy raktára.

KERTÉSZ TÓDOR

Budapest IV., Kristóf-tér.

NYÁRISPORT
LAWNTENNIS
RAKETHUROZÁSOK.

Gummitalpas cipőkülönlegességek

Pongrácznál Budape-
pest VI., Szondy-utca
23. szám. Telefon-
hívó szám: 24-79.

Hüttl Tivadar porcellángyáros és nagykereskedő.
Állandó nagy raktár porcellán- és
üvegkészletekből. Budapest V., Dorottya-utca 14. szám.

HIRDETÉSEKET

csakis előkelő cégektől vesz fel

A TÁRSASÁG

KIADÓHIVATALA

Budapest, IV., Múzeum-körut 1.
(IV. emelet.)

WERNER IRÉN MŰVÉSI FENYKÉPFELVÉTELEK MŰTERME

Budapest, Haris-köz 1. sz. Váci-utca sarok. Telefon: 176-77.

Hotel Bristol

Budapest

Elsőrangú szálloda, étterem és kávéház

Hirdetéseket csakis elő-
kelő cégektől vesz fel a
kiadóhivatal Budapest,
IV., Múzeum-körut 1. sz.
(IV. emelet.)

ELEGÁNS BLOUZ, PONGYOLA, REICH HENRIK
RUHA ÉS ALJ NAGY VÁLASZTÉKBAN BUDAPEST, IV. EGYETEM-U. 9.

Mindennemű
nyomtatványokat
a legizlesebb
kivitelben készít

DUNAPALOTA SZÁLLODA

RITZ ÉTTEREM

BONBONNIÈRE ÖT ÓRAI TEA-
HANGVERSENY

Az uri világ találkozója

HÜTÖTT TERMEK

TISZTA MINT A KRISTÁLY!

ÜDIT, FRISSIT

a margitszigeti Palatinus-viz!

X. évfolyam
36. szám

A Társaság

1923
szeptember 2

szépirodalmi és társadalmi képes hetilap

Alapította: Dr. Dobay István.

Előfizetési ár: Negyedévre 5500 K, egyes szám ára 550 K.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest IX., Lónyay-utca 17, földszint 2. Hivatalos órák 10-1-ig.

Gróf Széchenyi Mihályné, Cséry Sári.

**SZŐRMEKABÁTOK,
RÓKÁK ÉS MUFFOK SZOLID ÁRBAN**

EVETOVICS szücs
Erzsébet-tér 8, I. emelet.

CLUB GARAGE
GÉPKOCSI GARAGE RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
BUDAPEST

1. KÖZPONT: IX., Köztelek-utca 4.
Telefon: 135-69 és József 139-78.
2. FIÓK: IV., Mária Valéria-utca 3.
Telefon: 189-25.
3. FIÓK: VII., Kertész-utca 42-44.
(Építés alatt.)

Balázs müfűző-terem
Wien I., Graben 12. Karlsbad Neue Wiese Marienbad Schillerplatz.
Budapest, IV. kerület, Váci-utca 8. szám.

HOEPFNER HERM. m. kir. udv. szállító
Alapított 1854.
Csipkék, függönyök, fátyolok, himzések,
női divatcikkek a legjobb minőségben.
IV., KORONA-UTCA 6. szám.
(Ugyanazon ház mint előbb Korona-utcai oldalán.)

Mária álmai.

Irta Lakatos László.

(1)

I.

Fohász.

A pest-belvárosi ráctemplom tornyában most harangozták a tizenegyet és Máriára rájött a boldogság. A családi gyöngédség ércbilincsei éjszakára megoldódtak, kötelek pihenőre tért mindenki és lányságának szobájában egyedül lehetett Mária is. A szoba ajtaját éjszéken tuli anyai aggódások elől gondosan bereteszelte és a tükrös szekrény titokfiókjából elővette a nagy, aranyhimzettes fekete selyem sálkendőt, a kaukázusi kendőt, amit a francia fürdőhelyen vásárolt lopva a megtakarított zsebpénzéből. Ágyát vetetlen hagyván, most beburkolózott a kendőbe, ledőlt a keskeny kerevetre. A kendő legalsó szélére varrt aranymadarat cipőcskéjének orrára borította, térdét fölhuzta, két kezét arca alá kulcsolta és szemét eltökéléssel éber álmodozásra hunyta. Ez volt az órája. Most.

Már a második percben otthon volt. Moszkvai palotájában pihent most és a ritka kocsizörgés, ami a Galamb-utcából fölhallatszott, a bálra siető tarantászokat jelentette . . . Ám ő ma nem megy bálba. Duzzogva itthon maradt és várja, hogy érte jöjjön a kexholmi testőrök fiatal kapitánya. Csak úgy megy el, ha az kérleli, szépen, térden kérleli, a ruhaszegélyének alázatos csókolása közben kérleli és . . . már itt is van. A második emeleti bankhivatalnok most csengeti a kapuhoz a házmestert! . . . igen, ez ő. Nikoláj Alexandrovics. Most az előszobában butor recseg. A százados már itt van, mindjárt be is jó, csak még a kozákját küldi, hogy a fehér kaméliákkal hintse meg az utat, amelyen a császár testőrszázadosa, — ki tudja, tán térden? — Mária elé fog járulni. Most egy pillanatra kinyitja a szemét, az ajtókilincse néz . . . Istenem, mi volna, ha a kilincs most csakugyan lefelé fordulna, mert az ajtó külső feléről egy férfi keze reszketne rajta . . .

Mária ijedten lehunyja szemét. Nem ér rá odafigyelni, hiszen most menyegzőn van. A saját menyegzőjén és ez olyan furcsa. A nagy hajó fedélzetén sátorkápolnában esküsznek . . . Óh most, bárcsak . . . Igen, Buda felől utolsót rikolt a csavargózós . . . Mária alatt táncol a padló. Tengeren van és karja a vőlegényében.

— Miért ilyen sürgős, mylord? — kérdi alázattal az angol tiszteletes és a kis fekete imakönyvet állához emeli.

A fiatal lord végtelen hetykeséggel mondja:

— Kilarney grófja nem lép hazájának földjére, mielőtt a szingapuri hercegnő ő magasságát Isten és

emberek előtt feleségévé nem tette. Siessen Reverend, már csak öt nap és látni fogom Brithont.

— Amint lordságod parancsolja . . . És csak azért voltam bátor, mert nyílt tengeren mégis VIII. Henrik királyunk óta nem történt ilyen esküvő.

És most Mária akarná a tisztelendőnek mondani:

— Atyám, ő nyílt tengeren ösmert meg engem.

Ám a hindu zenekar már szent karéneket játszik . . . A hajóstisztek sorfalat állnak, hogy énekeljenek. Mária nem szólhat, térdre ereszkedik, a pap kis birétumát igazítja, már beszélni kezdene, de a parancsnoki hidról kúrtszó harsog és a kapitány előlép. Mereven megáll, hajadon fővel is tiszteleg és a kezében levő fehér lapról fölolvassa a szikratávirat szövegét:

— Ó felségeik az Egyesült Királyságok királya és királynéja rokoni üdvözlésüket küldik.

Az árbóc lobogóját meghajtják. Mária keblén gyengeszárnyu sóhaj repül át.

A Papnövelde-utca felől tivornyás ének hallik.

De Mária most nem nyitja föl szemét. Még mindig nem ér rá. Meredek hegyen szakállas fák között egy huszonkét esztendő bibornokkal sólyomvadászaton van.

— A Madonnára, — mondja a fiatal egyházfejedelem, — szem soha szebbet nem láthatott monna Máriánál . . . Mária, ön tudja, a pápa nekem testvérbátyám és ő meg fogja engedni . . .

— Hallgasson Lorenzo, — szól Mária.

Ebben a pillanatban Mária rémeset sikolt. Lova megbotlott és ő most az erdei uton fekszik, fehér homlokán piros virág, éles kő hasítása buggyantotta ki a vért. Mária most látja magát, hogyan fekszik hunyt szemmel, a bibornok könnyhullatások közt borul föléje . . . Fent a magas levegőben iszonyu visítás. Mária elszabadult sólyma, a királyi madár, most vájja ki a bibornok sólymának szívet. Bosszúból talán? Fekete felhőn villám piros tűzcsikja fut át.

— Monna Mária, — suttogja a bibornok a halott Mária fülébe, — nem megmondtam, hogy a tiszta fehér paripa nagy szerencsétlenséget hoz mindannyiunkra. . . Mind tapsolnak. Óh, százszor boldogító ez a zsvaj.

— Da capo, da capo — kéri.

Ám Mária, aki fent áll a dobogón, gyönyörű kezét szájához emeli. Int, hogy már nem lehet, nem szabad.

— Da capo — rimázkodik az egész hangversenyterem. És az első széksor elé helyezett bársonyos karosszékéből fölkel a fiatal főherceg. A dobogó felé tart és az egyik keze nagyon is reszket, amikor a másiktól lehuzza a gyűrűt, a császár ajándékát és . . .

Mikuska András szabó
SPORTRUHA-KÉSZITŐ, V., ERZSÉBET-TÉR 5.

HOLLÄNDER AUTÓ-ALKATRÉSZEK
Alsó-erdősor 5.

HORVÁTH ÉS HALÁSZ

angol, francia női- és férfikelmék és selyemkülönlegességek áruháza. Budapest, IV., Váci-utca 26.

Mária nem tud tovább. Boldog képzelmenek papi ellankadtak. Fölnyitja szemét, a kis álló órát nézi. A két testvérmutató most ér össze a tizenkettes számjegynél. Egy óráig, teljes óráig volt a magáé.

Fölkel a kerevetről. A tükrös szekrény nagy, baráti üveglapja elé lép. Titkainak palástja, a kaukázusi kendő most omlik le lassan, tunyán válláról. Nehezen válik meg urnójától a kendő és hogy a szőnyegre ért, hizelkedően kuporodik meg a cipőnél.

— Mily szép a te lábod, óh urnóm, — hallszik mondani, — igazság szerint csak tenyéren volna szabad lépkedned.

Mária hosszan, szenvedelmes bámulatban barátokzik a tükör képével. Azután hirtelen a tenyerével földi be keskeny arcát. Kis feje két kezében ide-odajár, azután kecses illegetéssel — ez tán a porcellánokra festett kínai isteneknek szól? — a sarokig megy. Ott falnak fordul és most már nagy magaelhagyásban térdre bukik. Heves áhitat, sőt alázat van hangjában, ahogyan kezét összetéve, suttogó hangon harsogja:

— Add, óh Uram Istenem, hogy minden értem legyen. Érettem nyiljék hajnali órában a vizililiom, érettem váltsa gyakran arcát a hold, érettem szülessenek a költők és csápját érettem mártsa a rózsza kelyhébe a méh. Messze óceánokról érettem induljanak el a hajók és a fiatal fejedelem érettem való hasztalan epekedésben legyen szőrcsuhás dervissé. Nekem gondolkozzanak a bölcsék és érettem legyen minden ifju szomorúság. Nekem fehérítsenek minden gyolcsot. Minden leánybarátom és az idegen hajadon is engem szolgáljon és a hideg tenger kavargó örvényébe az én nevemmel szálljon alá a gyöngyöt halászó buvár. Tizenkilenc esztendőm legyen mindig és csak olyan szép, mint most vagyok. Én értem imádkozzék a papi fejedelem és szívökben az én képeimmel fényesdjének meg a szennyesek. E földnek császárai nekem hódoljanak. Illatosabb legyen Sába királynőjénél és tudósabb Napkelet valamennyi bölcsénél. Minden jó én bennem honoljon és minden szépség én rajtam lakozzék. Nemes legyenek, nagyon nemes. Add óh Uram Istenem, hogy a legelső legyenek és add, hogy ezt mindig is tudhassam. Arany pohár illessen engem és add óh Uram Istenem, hogy kevély lehessenek, kevély, nagyon kevély... kevély... kevély...

És Mária kezével most eleresztette arcát. Szenvédő feje aláhanyatlott. Szemének enyhületlen forró könnyzuhataga a fiatal férfi arcának közömbös mását mosta, amelyet a leány sok restelkedéssel, egész testében reménytelen fájdalomtól vonagolva, most huzott elő onnan, ahol fehér ruhája szüzi, a zokogásban megmegcsukló keblét takarta.

II.

Maraschino.

Tizenegy óra este volt újra (a pest-belvárosi ráctemplom tornyában éppen most harangozták az időt) és barátónk, Mária, megint magára maradt. Ismerősünk,

DALUGYAY PEZSGÓ

a kaukázusi csodakendő, a leányszobában újra vállára borult a szűznek, aki szép volt, mintha enmaga álmaiból lett volna a világra. Fehér pácolt fából való kis szekrénykéjéhez lépett Mária és annak öléből kis palackot vett elő.

A himzett kis selyem karosszékben ült most és a fehér asztalkára helyezte az üveget. Szalmából font, sárga bunda burkolta a palackot, a nyakán pecsét, apró és piros, mint egy huszonkétéves bibornoknak a szája, a felírás ezt mondja: Maraschino di Zara.

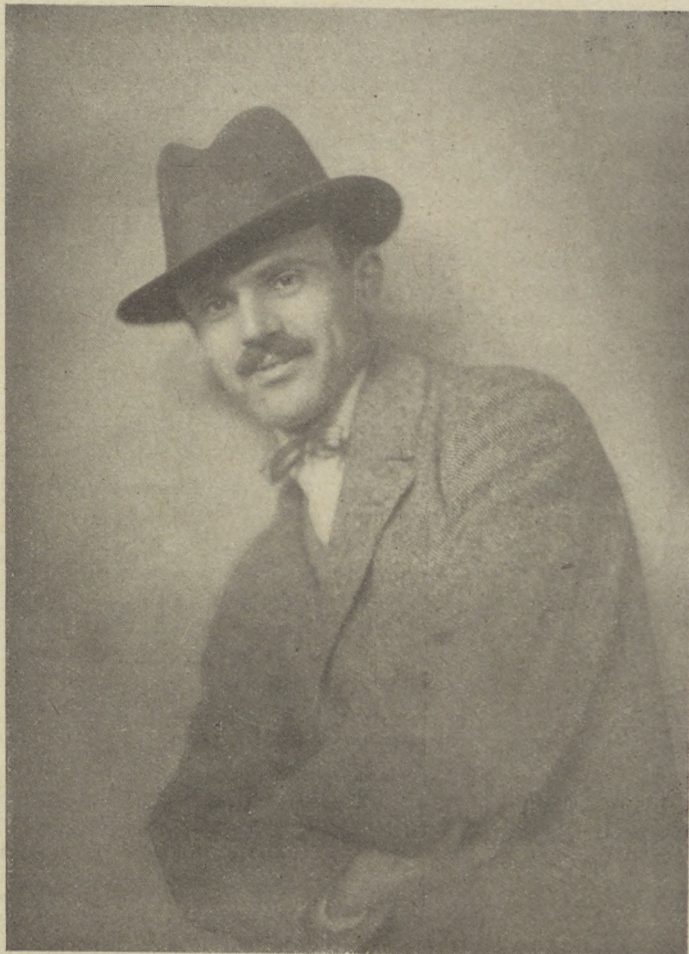
— Maraszkinó — mondja Mária halkán, szinte megilletődve, ám titkos reszketéssel is.

— Maraszkinó — ismétli és előtte az édes pálinka, amelyet papok főztek Dalmáciában, haloványzöld, mint a ritka levegőben, nagy magasságokban cseplő tavak vize, mint a különös, a sosem látott madarak tolla.

— Maraszkinó — mondja újra és újra Mária és a házi szigoruságnak bölcs erényekre nevelt leánya most magától is megjed.

Még sokszor mondja a szót, hosszan, dallamosan, annak minden hangzóját külön kikortyolva. Maraszkinó — és talán ez a bűvös ige, a szézám szó, amely minden titkot fel fog fedni ő előtte, aki számára még titok minden, az élet, a roszaság, a tavasz, a reszketés és a legfőbb titok maga, saját maga...

Aggodalmas csöndességben (senki a szomszéd szobákban meg nem hallja) feltöri most a palack pe-

Gróf Serényi Miklós.

Halász Vilma felvétele.

FŐVÁROSI CIRKUSZ

Városliget. Telefon: 55—55. A fényes műsor kezdete esténként 1/28 órakor.

csétjét és a vékony üvegnyakból kiszabadítja a fehér, az üveg szűk torkában simára préselődött parafát. Mesék ködének balzsamos szellőjeként szakad ki a vékony térből a köménynek és egyéb jó fűszerszámoknak illata, a vékony palackból mint külön karcsu test érkezik ez az illat, mint egy leány, mint Mária testvére, mint az ő boldog nővére, aki már mindent tud.

Ajkához emelné, pohárba öntené, de nem . . . Eszébe jut az iskola, melyet sok lázadózással csak nemrégén hagyott el, egy áporodott és savanyu dél-előttnek fizikai tanórájára emlékezik most (minden, ami rossz volt egykor, így vonul most be az édes, a gyönyörű valóságba), kis alsócsészét vesz elő és álommézként abba csurgatja a maraschinót. Tudja, a fizikából tudja, így hamarabb bódít az ital. Nem is kell szűr-csölje, meg sem kell igya, magától az italtól lesz mámoros.

Kigyult kis arcát a csésze fölé hajtja, rézsut ráfekszik az arc a tányérkára és a puha hajfürt édesen keretezi be ezt a medaillon-képet. A száj kinyílt, az orrocska megtágult, még a szem is. Mária azzal is az isteni illatot szívna fel magába.

És . . . Hát ez volna az idegen világ, titkok-titka, ital, illat, mámor és szenvedés, a csodálatos világ, amelyből ő ki van zárva, bár tudja, hogy igazi jögon inkább az övé, mint bárkié. Ide tévednek hát a sima ifjak, akik előtte jók és hazugok és a nők, akiknek már minden szabad?

Zene szól — vagy csak Mária hallja — és a még meg nem ismert ital csöppnyi tengerének csillogásában esti szála terül el az ifju hölgy előtt. Ő maga is benne . . . Igen, ez az. Otthon van. Titkolt regény-olvasmányaiából ilyennek ismeri meg a vétkek e dus és csillogó kagylóját. Az emelvényen zenekar, mindegyik zenész más ruhában. Két hegedűs francia márkinak van öltözve, a gordonkás orosz kozáktiszt, a kürtös császár-vadász, a hárfás fiatal pap és csak a karmester van frakkban. Olasz, fényes feketefürtű és bizonyára Mascagninak hívják.

A parketten hölgyek, minden nép, minden nemzet, minden kor, minden ruha, minden nyelv, minden hajszin és a galantériának minden édes formája.

— Signorina . . . Ma Douce Vie . . . Moja Kohnicska . . . My love . . . Duenna . . . Eterno amore — hallja Mária.

A terem szélén páholyok vannak, benne férfiak, hölgyek, sok virág és kiapadhatatlan ölü, nagy csillogó üveghordókban Maraschino, csupa Maraschino.

Az egyik páholyban feláll egy fiatal marsall.

— Ah Lefëbvre, — hallik végig a termen és a tábornagy — arca a mánortól rózsaszínű, mint egy leányé — virágos hüvelyből kirántja kardját.

— La Barcarola — vezényli és a zenekar már az isteni mester legszebb epedését zengi.

Sőt . . . ah . . . a terem másik végében másik szinpad kárpítja hasad meg és — a vászonra Venezia festve — a pódium közelében ott ül a gögös Olympia, mint egy nagy, kevély, zöld bársonyos madár, szeméből csillog a rossz kacérság és a szegény megkínzott Hoffmann az ő ölbe hajtja drága fejét.

Már vége a Barcarolának, Olympia nagyot rándít magán, már fel akar ugrani, ott akarja hagyni Hoffmann, lába már a gondolában. Ám Mária most Lefëbvre előtt terem.

— Ne még, — kéri — ne még! Ne legyen még vége . . . Ujra, még egyszer. Hadd halljam még egyszer. Hiszen olyan szép.

A marsall egy rózsacsokorral tiszteleg Mária előtt.

— Da capo — harsogja és megismétlik a Barcarolát. Olympia meg nem szokhatik és Hoffmann hálsán lebegtetni fehér csipkekendőjét Mária felé.

Már harmadszor játszik a Barcarolát és most Mária ül Olympia helyén. Olympia már ő és Hoffmann epedő szája már az ő térde fölött érzi a fehér selymet. Mert Mária fehér selyemruhában van. De hogy harmadszor is véget ér a Barcarola, Mária aranycipőjét a gondola szélére helyezi. Karja a Lefëbvre erős karjában.

— A császár tábornoka szöktet — gondolja magában — ez más, mintha a csuf Dappertutto vinne el — és már a gondolában ül.

A palazzok térde vízben ázik és gondolájuk a laguna engedelmes vizén siklik tovább. De most . . . A habtalan zöld vízből üvegekoporsó bukkan fel, a koporsó fején apró piros pecsét, mint a maraschinós üvegen és az üvegekoporsóban a boldogtalan Hoffmann.

— Mária! — sikoltja a halott és ez a legszebb zene, a halott sikolya, amint a koporsó üvegtábláján ekhózik.

A zene szól, utánuk uszik az egész terem és az üvegekoporsó mindig mellettük bukdácsol a vízben, mintha csak delejes erő vonná a gondola mellé. Lefëbvre most Mária fölé hajlik.

— A szádat add nekem. Édes béretem kérem.

A tábornok már karjában tartja a lányt, de Mária ruhájából kis tört ránt elő. Malachit a fogója és a tör gyikalakot mutat, olyan zöld is, mint a gyik. Minden zöld. A tör a tábornok szívében és abból bőven ömlik a vér, halovány, illatos, finom vékony vér . . . Maraschino.

Mária most megint a terem közepén van. Lábacskája még nedves és fázik a hideg Maraschinótól, ami a laguna ágyában folyik és a két hegedűs — a két francia márki — kiáll a parkett közepére. Csak neki huzzák. Mária kezében castagnetta és Hoffmann is ott áll . . . az arca olyan ismerős . . . Igen, ő az. Mária keze remegve nyul keblébe, ahol az elérhetetlen ifjunak lopva megszerzett arcképe a világ legédesebb ágyán hever kénytelenül. Ez a férfi sosem akarja Máriát, sosem fogja akarni és ő a keblén rejt az arcképet és fölötte sir minden éjszaka és most, óh, de szájhoz emelné. Mindig ő, mindenütt ő, mindig mindig csak ő. Hoffmann arcában is ő mutatkozott. Lefëbvre is ő, a két hegedűs is, mindenki. Azt szeretné, ha ő ölné érte, azt szeretné, ha ő zenélne neki, azt, ha ő halna . . . ha ő élne érte, ha elfogadná őt. Most ajka pecsétjét helyezhetné a fényes papírlapra, a vonakodó férfi arcának képmására. De . . .

Mária érzi a fejét. Nehéz vassúlyok vannak benne, szempillája lefelé huz, a homloka forró, a halántéka égve lüktet.

SZÖNYEGSZÖVÉS mindenféle tisztítás, megóvás
Médor és Huszár Nagydíófa utca 2. Telefon: József 128—80.

MICHELIN PNEU

SZILÁRD, Lázár-utca 14. Tel. 131—28.

Jogászok!

KATONA ARTUR doktor jogi szemé-
nárúma Budapest, IX., Ráday-u. 41.
Telefon: József 105-90.

— Nem szabad, most nem! Látnom sem szabad
őt, hiszen mámoros vagyok, rossz. De sosem volnék
az, ha ő . . .

Sós vizcsöpp hull Mária szeméből az édes Ma-
raschinóba.

És a leány — fehér szobájában ülve, tisztább
mindenkinél — mintha megcsókolni akarná, szájjal
föléje hajlik a maraschinós csészének. Rózsaszínű kis
nyelve — tán érdes is, mint a cicáé — megismerőn
most szippantja az első csöppet a papok pálinkájából.

III.

Alfréd megérkezik.

Megint tizenegy óra van, este, Mária boldogsá-
gának ideje. Ugy várta ezt az órát. Ugy készült bol-
dogságának idejére, mint jó diák a leckére. Egész nap
a boldogságot tanulta már előre. Délben, amíg —
családja megunt beszédei számára siket füllel — ebéd-
asztalnál ült, délután, amíg anyja sétáltatta, a külvilág
előtt lezárt képelmében már este volt, tizenegy óra
és mint kalickájában gubbasztó madárka egyedül volt
a szobájában, feje térdre fektetett kezében és álmod-
hatott szépeket és retteneteket.

És most csakugyan tizenegy óra volt és minden
ugy, ahogyan akarta. Mint drága ózonos levegőben, élt
a magányosságban és a csöndben csak azt lehetett
hallani, hogyan fűrészezi a szu a szekrény fáját (ezer
évig rághatná, még sem tudná szétrepeszteni) és a ró-
zsákkal himzett kis selyem karosszék újra akár királynői
trónus lehetett volna számára — ám Máriának ma nem
voltak álmái. Mintha csak valami gyilkos vastuskóval
ütötte volna agyon a fantáziáját Mária, ma tompa volt.
És vállára, e drága eperfaágra is hiába borult a fekete-
arany csoda, a bűvös kaukázusi kendő, Mária ma nem
látott álmokat. Rest lett önmagában.

— Megöregedtem volna? — kérdezte magától.
A tükör elé állt és a nagy baráti üveglap hiába mu-
tatta neki, hogy fiatal és hogy legszebb, Mária ezt nem
tudta elhinni. Már percek óta volt egyedül és ma még
sem tudta előszólítani sem az orosz testőrtisztet (a
kexholmi ezredből), sem Kilarney lordját, sem a
huszonkét esztendő bibornokot (vadászsolymával), hiány-
zott a főherceg is, távol maradt Lefebvre tábornok és
nem jelent meg a szent, a szomorú Hoffmann sem.
Mária egyedül maradt és érezte, mint ráncosodik a
lelke. Megöregedett — a huszon innen — a család, a
szükség élet és a keskeny mindennap lefosztottak róla
mindent. Királynőnek sem tudja látni magát és gon-
dolóját a velencei lagunán — csillogó halként — nem
követi az üvegekoporsó, amelyben a boldogtalan költő
uszik . . . Mi maradt meg Máriából?

És keze — tilos volna e szegény órában pedig
— a ruha alatt keblére ér. Tudatosan veszi most ki,
amihez máskor csak álmok édes gőzébe mer nyulni,
az elérhetetlen férfi arcképét. Kiteszi maga elé az asz-
talkára és nézi, nézi. Talán ő, talán az arckép meg-
ajándékozta most, az ő arcképe.

(Folytatása következik.)

NYARALÁSA közben lakását takarítja, izlé-
sesen festi és tapétázza
Vacuum és Sulfid r.-t. Telefon: 4-91.

Brachfeld salon

Női kalapkülönlegességek.
Külföldi modellek.
Budapest, IV., Kizgó u 5.

Versek.

FALUN.

*Szomjasnak a friss víz, betegnek a béke.
Fáradt vagyok. Jó a falú menedéke.*

*Hirhedt-vörös kontyát kibontja az alkony,
vörös arany ömlik napnyugati parton.*

*Mennyi arany! Hogyha nekem lenne ennyi,
tudnék kedvesemnek vásárfiát venni.*

*Vásárfiát vinnék, boldogságot vennék,
aranyon kél minden: erő, öröm, emlék.*

*Arany a koldusnak, betegnek a béke.
Kinyujtom a kezem, tán fölér az égbe.*

*Harangoz a szívem, messze zeng a hangja,
városi polgárnak falusi harangja.*

*Nyolcat üt. Az alkony aranyja elolvad.
Kutya a palánknál ugatja a holdat.*

BOCSÁSD MEG.

*Ó, Rózsa, sok a bánat itt a földön,
úgy futnak szét, mint villamossinek,
szaladnak rajta emberi szívek.*

*Ó, Rózsa, ez az élet nagy parancsa,
a sineken szaladni szent szabály;
mely lángbetűkkel csillagokban áll.*

*Ó, Rózsa, minden törvény itt a földön,
sorsunkat örli égi szélmalom
s a csókomat hullajtja utadon.*

*Ó, Rózsa, szegény, drága elitéltem,
nagy ellenségem, kicsi istenem,
szeretlek és ezt bocsásd meg nekem.*

*Ó, Rózsa, ajkam lázait bocsásd meg
s a dobogást bocsásd meg szívemen,
mely hozzád űz a síkos sineken.*

*Ó, Rózsa, delejes vagy, mint a mágnes,
s míg élni hagy a végzetes titok,
örökre, mindig utánad futok!*

BRÓDY LÁSZLÓ.

Bodnár József szücsmester Budapest V., Nádor-
utca 15. Tel.: 12-79.
Szörmekabátok és szücsárúk.

A legszebb szerelem.

Irta Georges Maurevert. — Fordította Csetényi Erzsi.

— A legszebb szerelem? — mondta elmélázva Léo Marzillac, az író . . . — Az volt a legszebb, amelyet egy halott lány irányában éreztem . . . Azt a nőt nem is ismertem életében, pedig az irántam érzett szerelme vitte a halálba . . .

A vidám és elegáns társaság hitetlenül mosolygott és néhányan gunyosan nevettek.

— Kedves kis Marzillac, maga sokat megenged magának! — jegyezte meg a pajkos, szőke Paulette de Sombreuse, vérvörös szegfűt dobva a férfi arcába.

— Ami magát illeti, kedvesem, magával szemben szívesen megengednék többet is magamnak, — felelte az író, szmokingja gomblyukába tűzve a szegfűt . . . — De higgye el, hogy komolyan beszélek, nagyon komolyan. Bármilyen lehetetlennek tűnik is fel ez a kis történet, meglátják, milyen őszinte és egyszerű.

1887-ben, a Dumont *Gil Blas*-jánál történt. Oda adtam be első elbeszéléseimet és nem csekély megtisztetésnek éreztem, hogy ugyanabba a lapba dolgozom, ahova Maupassant, vagy Banville, Mérimée, vagy Silvestre, Bergerat, vagy Maisey. Egy este, mikor felmentem a szerkesztőségbe, hogy elkészítsem a korrekturámat, levelet találtam az íróasztalomon. Gyorsan feltéptem a borítékot és a következő tartalmu levelet olvastam, amely hemzsegett a helyesírási hibáktól:

»Kedves Léom, miért nem jöttél el az utóbbi napokban? Nyugtalan vagyok és folyton sirok. Jőjj el holnap este nyolc órákor. Nem élhetek már a csókjaid nélkül. Ölel bolondulásig szerető Jeanne-od.«

Huszonhét esztendő voltam akkor és bár nagy szoknyavadász voltam, nem ismertem semmiféle Jeanne-t, aki engem »a bolondulásig szeret« . . . Éltem a gyanuperrel, hogy valamelyik pajtásom keze van a dologban, szó nélkül eltéptem hát a levelet és mosolyogva léptem be a szerkesztőségi terembe . . . De Vaux báró éppen Joseph Montet-vel beszélgetett.

Balatonföldváron: Szilágyi Rózsi.

— Magának ugyancsak szerencséje van, kedvesem! — mondta De Vaux kezét nyujtva nekem.

Én a vállára veregettem, mint aki mindent tud.

— Magunk közt szólva, öregem, tulságosan hamar kimutatja a foga fehérét . . . Az ön helyében én még jó darabig élveztem volna a művem sikerét!

A báró arcán a csudálkozást a sértett méltóság érzése váltotta fel.

— Ej, csak nem azt akarja mondani, hogy én irtam azt a levelet? . . . Jegyezze meg magának, fiatal barátom, hogy én nem alacsonyodom le (fféle izetlen gyerekeségekhez! . . .

Igazán őszintének látszott.

— Rendben van — jegyeztem meg . . . — Különben se fontos az a levél! . . . Valami Jeanne kisasszony — akit nincs szerencsém ismerni, szememre veti, hogy elhanyagolom . . .

— Édes barátom, akár tréfa az a levél, akár nem, szavamra mondom, hogy nem én irtam . . . Tekintetem véletlenül az ön íróasztalára esett, ott láttam meg azt a levelet, amelynek írása az iskolás gyerekekére emlékeztet . . . Így hát az én gratulációm nem volt rosszindulatú . . .

— Elhiszem, kedves báró, elhiszem . . . Annál is inkább, mert a tréfa minden inkább, mint szellemes, vagy eredeti . . .

De Vaux-nak jól esett a feleletem és megszorította a kezemet, azután másról beszélünk . . .

Négy nappal később a *Gil*-hez újabb levelem érkezett, ugyanazzal az irással.

— A tréfának folytatása van — mormogtam és felbontottam a levelet.

»Léo, mit jelent a viselkedésed? . . . Miért nem jöttél el? . . . Ha tudnád, *hog*y vártalak! . . . Mindig csak Rád gondolok, a te simogatásodra, a te csókjaidra, mindarra a szépre, amit csak te tudsz elmondani, én édes poétám! . . . Ugye nem vagy rossz, nem hagyod el szegény kis Jeanette-edet, aki belehalna a fájdalomba . . . Várlak . . .«

— Ostoba egy eset! — gondoltam . . . — A tréfa szerzője, aki a levelet írja, jól tenné, ha a címét is megírná . . . Így azután meglenne az az öröme, hogy esetleg odabolondít! . . .

De végre is nem akarom önöket untatni . . . Még három vagy négy hasonló tartalmu levelet kaptam a szerkesztőségbe és valamennyit összetéptem, kivéve a legutolsót, amelyet eltettem — és amelyet betéve tudok. Rövid az egész:

»Léo, minthogy nem akarsz többé látni és nem élhetek nélküled, véget vetek az életemnek, amely számomra ugyis csak szenvedések láncolata volna. Ha ma este nem jössz el a kis szobámba, ahol annyira szeretted egymást, holnap meghal az az asszony, aki téged forró szerelemmel imád . . .« Aláírva, mint mindig: »Jeanne . . .«

— Rendben van, — gondoltam — most tehát nincs egyéb hátra, mint bevárni a halál hírére hozó

Löcsey selyemlámpaernyő-salon
VI., Ó-utca 21. Telefon: 124-93.

levelet! . . . Azután talán majd csak békében hagy-
nak! . . .

A »halál hírére hozó levél« csakugyan megérkezett,
még pedig a rendőrség útján . . . Idézést kaptam,
amelynek alapján meg kellett jelennem a rendőrségen.
Akkor még semmiféle összefüggést nem láttam az idézés
meg a szerelmes levelek között.

A tisztviselő nagyon komolyan fogadott:

— Ön Léo Marzillac, a *Gil Blas* munkatársa?

— Igenis, az vagyok, fogalmazó ur.

— Tessék, itt egy önnek címzett levél, amelyet a
Levadier kisasszony szobájában találtak . . .

— Levadier kisasszony?

— Igen, Jeanne Levadier . . .

— Nem ismerem . . .

Tekintetem a levélre esett . . . Az irás ugyanaz
volt, mint a többi említett leveleken . . . Lázasan bon-
tottam fel és hangosan olvastam el. A tartalma körül-
belül ez volt:

»Kedvesem, megtartottam szavamat. Amikor e
sorokat olvasod, én már nem élek. Nem bírtam ki az
életet nélkül. Ismersz, tudod, hogy nem csapok bot-
rányt. Nem teszek szemrehányást. Köszönöm neked a
boldogságnak egy rövidke percét, amellyel megajándé-
koztál és amely édes illattal töltötte el az életemet.
Te, aki sok szép asszony közt fordulsz meg, hamarosan
ráuntál a magamfajta szegény munkáslányra. Végző
percemig reád gondolok. Utolsó sóhajom a te neved
lesz. — Jeanne.«

Kissé együgyűen olvastam el újra a levelet, nem
tudtam, mire véljem a dolgot . . . Aztán a rendőrtiszt-
viselőhöz fordultam:

— Kérem szépen, fogalmazó ur, álmodom én,
vagy ön is tréfát üz velem? . . . Ugye valamelyik
ujsgíró társam kérte fel önt, hogy adja át a levelet? . . .

A tisztviselő sértődötten felelte:

— Marzillac ur, nem tudom, hogy érti ezt . . .

Engem ma reggel elhívtak a rue Jourlaquera, hogy
konstatáljam a Jeanne Levadier kisasszony öngyilkos-
ságát. Ezt a levelet az ő asztalán találtam. Önt azután
idehívtam, — ennyi az egész . . .

— De fogalmazó ur, — kiáltottam magamon kívül
— én nem tudom, ki az a Jeanne Levadier! Soha
életemben nem láttam, esküszöm! . . . A szerkesztő-
ségbe kaptam vagy féltucat levelet ezzel az irással . . .
Azt hittem, rossz tréfa az egész, mint ahogy ez gyakran
megesik jóbarátok közt a redakcióban . . . Az egész
levélből, az egész öngyilkosságból semmit sem értek,
becsületszavamra mondom! . . .

Izgatottságom, sápadt arcom és őszinte szavaim
meghatották a fogalmazót, felállt:

— Hiszek önnek, uram, — mondta kisvártatva.

— . . . Csak egyetlen magyarázata lehet ennek a szo-
moru esetnek: valaki, hogy elvakítsa a szegény kis-
leányt, az ön nevére mutatkozott be neki. Ezen a néven
szerette és ugyanugy hagyta el . . . Csak így lehetett . . .

. . . Néhány perccel később a rendőrfogalmazó
társaságában a halott lány lakásába siettem . . . Miután
felmentünk a hatodik emeletre, beléptünk a »kis szo-
bába«, amelyet annyit emlegetett a leveleiben . . . Az
egyik sarokban az ablaknál varrógép állott, az asztalon,
a kályhán és mindenfelé szanaszét pedig csinált virág-
ból való bokréta és koszorúk heverték . . .

— Virágcsináló lány volt, — sugta fülembe a
tisztviselő.

Az ágyon feküdt a halott, szép, tizenhét esz-
tendősszöke lány. Kissé sápadt, kettényilt ajka úgy
tüntette fel, mintha csak szenderegne . . .

Patricia Backhoff.

Gaiduscheck műterem felvétele.

— Revolvergolyó a szívében — mormogta tár-
sam . . . — Szegény kislány, nem hibázta el . . .

Hirtelen arcképet pillantott meg a kályhán: igen
elegáns, barna fiatalembert ábrázolt.

— Feltevésem helyesnek bizonyult, — jegyezte
meg halkán a rendőrtisztviselő . . . — Itt a kérdéses ifju . . .

A kép alján dedikáció is volt:

»Jeanne-nak Léo.«

Könnyekig meghatva néztem a holt leány arcát . . .
Körmeim a tenyerembe mélyedtek, mikor elgondoltam,
micsoda nagy-nagy szerelmet lopott el tőlem az a
másik, — hitványan, nyomorultul! . . . Baudelaire két-
ségbeesett kiáltása: »O toi que j'eusse aimée! . . .«,
mint valami zokogó imádság, tolt ajkamra . . .

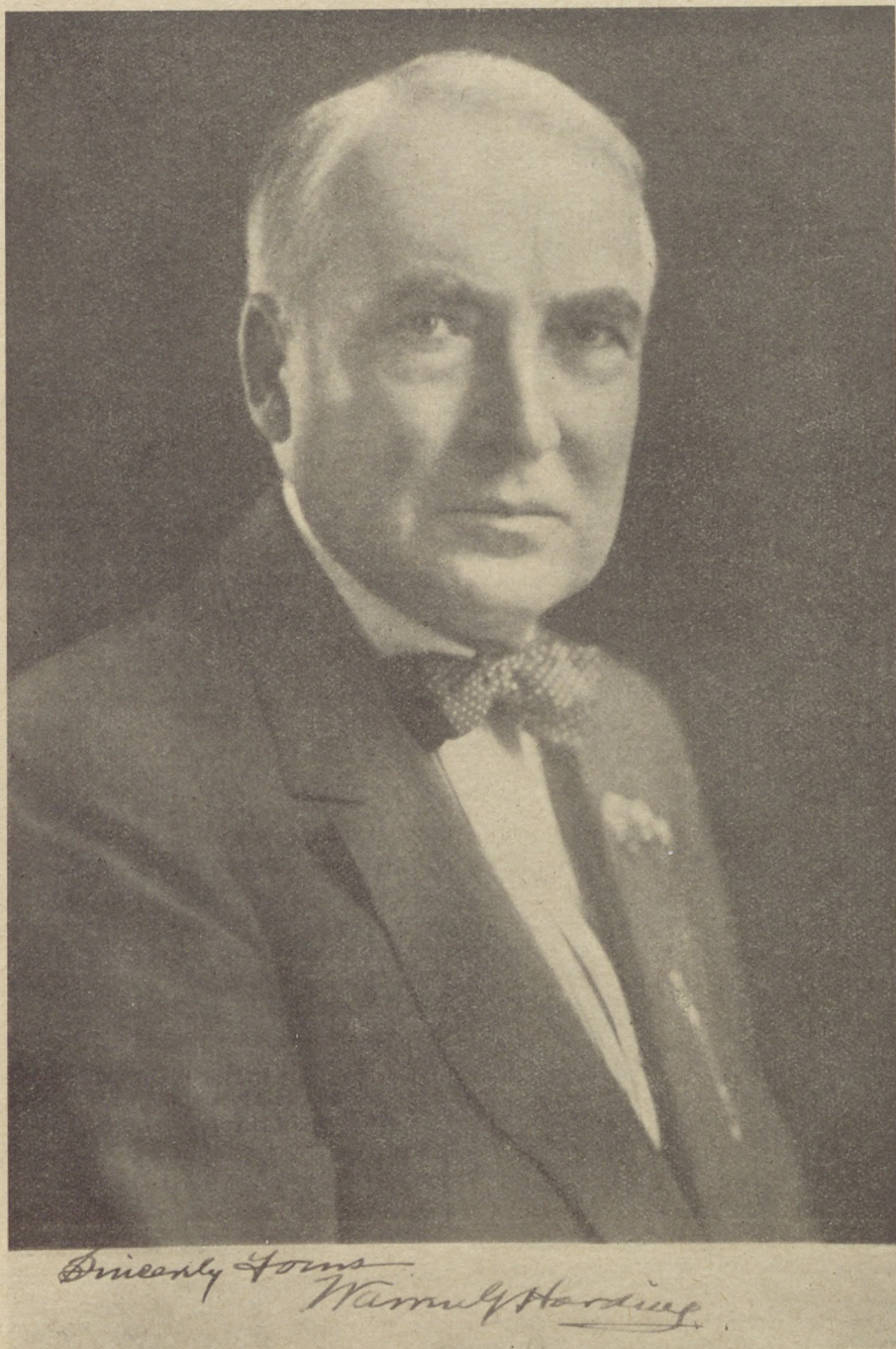
A rendőrfogalmazó gyöngéd erőszakkal vitt ki a
halottas szobából.

Bocsánat, hogy még ezt is elmondom: a szegény
teremtés árva volt és engedelmet kértem, hogy én
viselhessem a sírhely és temetés költségeit. Szegényké-
nek a temetésére másnap néhány szomszédjával együtt
elmentem.

Soha nem feledkezem meg róla, hogy március
23-án kimenjek a montmartrei temetőbe és elhalmozom
virággal annak a nőnek a sírját, aki ajkán az én ne-
vemmel halt meg . . .

Lássák, hölgyeim, ez az én legszebb szerelmem
története . . .

GRÄF & STIFT Autóbilok, B. S. A. motorkerékpárok
HIRSCH HUGÓ Budapest VI., Jókai-tér 3.

Harding, az amerikai Egyesült-Államok elhunyt elnöke.

Fayer György felvétele

Harding arcképéhez.

Hardingról, az amerikai Egyesült-Államok elhunyt elnökéről közlünk mai számunkban arcképet. A kép készítője Fayer György, ki nemrég tért haza Amerikából, ahol mint fényképező-művész rendkívül népszerű és keresett volt. A művész most Budapesten nyit műtermet, mely amerikai berendezésével látványosságnak ígérkezik. Fayer a Harding-felvételről a következőket mondta el nekünk:

— Az elnökválasztás után pár nappal New-York-

ban kora reggel sürgönyt kaptam, hogy azonnal menjek Washingtonba, Harding elnököt lefényképezni. Hat órával a sürgöny vétele után már George Christiannál, Harding elnök titkáránál, jelentkeztem, Christian ur figyelmeztetett, hogy három perc áll majd rendelkezésemre, hogy az elnököt lefényképezhessem. Miután mindent előkészítettem, belépett Harding elnök és szívélyesen kezét fogva velem így szólt:

— Most pedig mindent csinálhat velem.

GÁSPÁR BUTORÁRUHÁZ BAROSS-U. 9.

Fővárosi Faszor-Szanatorium

magán-gyógyintézet sebészeti, női és belgyógyászati betegek részére. Diaetikus konyha cukor- és vesebetegek számára. Vizgyógyintézet. Bejárók részére is. VI., Városligeti fasor 9. Tel.: Józsi. 15-26.

— Gyorsan készítettem néhány felvételt, melyekkel alig készültem el, Christian ur máris közbeszólt, hogy a három perc letelt. Erre egyenesen Harding elnökhöz fordulva, még néhány percet kértem, mire így szólt:

— All you want (amennyit akar).

— Néhány felvétel után az elnök órájára nézett és megállapítva, hogy a lunch ideje elérkezett, néhány szeretetreméltó szóval meghívott magához a villájába, ahol alkalmam nyílik majd Mrs. Hardingról is felvételeket csinálni. E megtisztelő meghívásnak természetesen boldogan eleget téve, Harding elnökkel együtt indultunk villájába, mely egyszerű, izléses és nemes berendezésű.

— Lunch előtt be lettem mutatva Hardingnének, ki fenkölt gondolkodásával és egyszerű lényével valósággal elragadott. Néger szobaleány szervírozott, kit később megkérdeztem, hogy örül-e a »Fehér Háza« való átköltözésnek, mire kijelentette, hogy szivesebben él itt a villában urnője mellett.

— A lunch alatti beszélgetés alkalmával kitűnt, hogy engem franciának vélték és erre Hardingné azt mondta, hogy tudomása van arról, hogy mily magas fokon áll a francia fényképező művészet és általában dicsérte a francia izlést. Bevallottam, hogy magyar vagyok és megemlítettem egynéhány neves magyar művészt, kiktől ők is hallottak és percekig diskuráltunk a magyar kulturális életről. Roppant finom érzéssel a háborúról egy szót sem szóltak.

— Lunch után Harding elnök elbucszott feleségétől és tőlem és megkért, hogy a lehető legjobb képeket csináljam Hardingnére. Rövid időt töltöttem még Hardingnével, majd felvételek után az éjjeli vonattal ismét New Yorkba mentem, hova másnap reggel érkeztem meg. Még aznap légi posta útján beküldtem az elnökhöz a felvételek nyers nyomatait. Később képeim közül egyet aláírásával ellátva visszaküldött és titkársa útján legnagyobb megelégedését közölte velem.

Ezt a Harding által aláírt képet közöljük mai számunkban.

A Kopenhágába induló hajó fedélzetén (balról jobbra): Endre Márta, Szász Lajosné, Kállay Tamás, Görgey Istvánné, Marschall Ferencné, Erdőhegyi Lajos és Vermess Mária.

Budapesti szanatóriumok és gyógyintézetek:

Dr. Pajor Sanatorium vizgyógyintézete VIII., Vas-utca 17.
Ideg-, belbetegek, üdülők gyógyhelye. Diétás kurák, vizkurák, Zander stb. bejárók részére is.
Sebészet, urologia, szülészeti, orthopédia.

Svábhegyi Liget-szanatórium
klímatis, diétás gyógyintézet bel- és idegbetegeknek.

Vizkurák és napfürdő

Zander, soványító kúra, inhalatorium, orosz masszage, villamosítás, diathermia, quarsz

Dr. Mandler Ottó gyógyintézetében
IX., Kálvin-tér 10. Bejárat Ráday-utca (Gazd Bizt. Szöv. palotájában).
Telefon: József 3-75.

Börgyógyítás és orvosi kozmetika
Dr. Justus kórházi főorvos intézete, Budapest, IV., Ferencz József-rakpart 26. Tel.: Józsi. 56-76.
Rendelés 12-1-ig és 3-4-ig.

Dr. JUTASSY JÓZSEF egészsz.-tanár KOZMETIKAI GYÓGYINTÉZETE

Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 4. — Telefon: 121-55.
30 év óta kizárólag bőrszépítéssel foglalkozik. Kozmetikai gyártmányai közismertek és keresettek. Prospektus zárt borítékban ingyen.

== Archámlasztás tisztít, szépít, fiatalít! ==

A Társaság

A Társaság szerkesztősége és kiadóhivatala e héten VI., Muzeum-körut 1. szám alól

IX., Lónyay-utca 17, földszint 2

alá költözött át. Kérjük előfizetőinket és olvasóinkat, hogy ezentul a lapot érdeklő minden közleményt, képet és pénzküldeményt új címünkre expedíáltassanak. A szerkesztőség és kiadóhivatal új ideiglenes telefon-száma: J. 36-24.

*

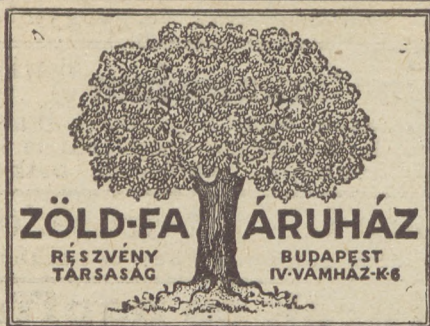
Galamblovó versenyek Balatonföldváron. Augusztus hó 18., 19., 20-án rendezte meg az Urak Sport-Clubja ez évi galamblovó-versenyét Balatonföldváron. A versenyek gyönyörű időben és nagyszámu közönség előtt folytak le. Galamblovóink — Gáspárdy Béla kivételével — ugyszólván mind résztvettek és az egyes versenyek izgalmas végküzdelmeket eredményeztek. Az agyaggalamb-versenyeken, sajnos, hiába kerestük azonban a tavalyi 20-30 résztvevőt, bizony a töltények drágasága és a rendszeres training hiánya igen meglátszott, az egyes számokban alig vett részt 8-10 induló, az élőgalamb-konkurrenciák azonban átlag 18-20 résztvevőt tudtak sorompóba állítani és a formák is elég magasak voltak. Az agyaggalamb-versenyekben Halasy és Lumniczer dominálták a helyzetet, az élőgalamb-számokban Zichy János, Szerviczky György, Szomjas László és Döry Jenő mutattak nagy formát. A versenyek részletes eredménye a következő:

Gróf Sigray Antal vándordíja 30 agyaggalambra. 15 galamb, 15 m. 15 galamb 20 m. Védő 1922: Lumniczer Sándor. I. Lumniczer Sándor 26/30. II. Halasy Gyula 24/30. III. Ifj. Szomjas Gusztáv 23/30. IV. Szerviczky György 22/30.

FAZEKAS GYÖRGY

művészi lakberendezések tervezése és készítése.

Városi mintatermek: IV., Irányi-utca 15. Telefon: 178-84.
Gyár: KISPEST, Kínizsi-utca 22. szám.

KONYHABERENDEZÉSEK

a legegyszerűbbtől a legfényűzőbb összeállításig.

Mindennapi és speciális edények, konyhagépek, eszközök a legnagyobb választékban.

Előszoba-, cselédszoba-, mosókonyha-, vasalószoba-felszerelés.

Vidéki megkereséseket, — kérdéseket is, — különös gonddal intézünk el.

FAÁRUK. ÜVEG- ÉS PORCELLÁNÁRU.

Urak Sport-Clubjának díja. 1 élőgalamb, 28 m. Tiszteletdíj I., II., és III.-nak. I. Halasy Gyula ^{14/14}. II. Báró Bohus Zsigmond ^{13/14}. III. Szerviczky György ^{12/13}. IV. Szomjas László ^{10/11}

Vasárnap, augusztus 19-én.

Páros agyaggalamb-verseny. 5 pár 14 m. 5 pár 16 m. I. Halasy Gyula ^{16/20}. II. Lumniczer Sándor ^{15/20}. III. Szomjas Gusztáv ^{13/20}. IV. Szerviczky György ^{12/20}.

Agyaggalamb távhandicap 20 galambra. I. Halasy Gyula ^{18/20} 20 m. II. Szomjas László ^{18/20} 14 m. III. Szomjas Gusztáv ^{16/20} 17 m.

Balatoni nagydíj. 12 galamb, 28 m. Tiszteletdíj és 300.000 K az I., tiszteletdíj és 150.000 K a II., tiszteletdíj és 75.000 K a III.-nak. I. Gróf Zichy János István és Szerviczky György ^{18/18}. III. Döry Jenő ^{14/15}. IV. Szomjas László ^{12/13}. Az első és második díjat megosztották.

Gróf Eszterházy László díja. 1 galamb, 30 m. I. Lumniczer Sándor ^{13/13}. II. Döry Jenő ^{12/13}.

Hétfőn, augusztus 20-án.

Halasy Gyula díja. 1 agyaggalamb, 15 m. I. Halasy ^{10/10}. II. Lumniczer ^{9/10}.

Páros élőgalamb poul. 1 pár, 24 m. I. Nagy Gyula ^{8/8}. II. Báró Bohus Zsigmond ^{7/8}.

Handicap 1 élőgalambra. I. Báró Bohus László ^{9/9} 27 m. II. Szomjas László ^{8/9} 25 m.

Poul 1 élőgalambra, 30 m. I. Szomjas László ^{10/10}. II. Gróf Zichy János ^{9/10}.

Esküvő. Dr. Baranyay Brunó folyó évi szeptember hó 8-án, szombaton déli 12 órakor tartja esküvőjét szandai Sréter Máriával, szandai vitéz Sréter István altábornagy, ny. m. kir. honvédelmi miniszter, a katonai Mária Terézia-rend lovagja stb. és felesége, lodzi Brodszky Mariette leányával, a szent Jobbról nevezett királyi és udvari várplebánia-templomban.

*

Örökbe fogadna gyermektelen házaspár gyermeket szerény feltételek mellett. Elsőrangú referenciák. Cim a kiadóban.

Turán Magyar Nemzeti Háziipari Szövetkezet
IV., Váci-utca 12, félémelet. Telefon: 74-67.

Tennis-
Fürdő-cikkek Kertész II. Andrássy-ut 36.
(Párisi áruházal szemben.)

Ma Este címmel Lendvay István szerkesztésében új színházi hetilap indult meg a héten, mely egyúttal a fővárosi mozgósínházak műsorúsága is. A frissen, ötletesen összeállított lap tele van aktualitásokkal, pompás színházi és művészeti riportcikkekkel és nagyszerű illusztrációkkal. A Ma Este pénteki megjelenése megcáfolta a babonát, hogy semmit sem jó pénteken kezdeni. Az ujság hatalmas példányszámban fogyott el már az első napon és a mozilátogatóknak is bizonyosan kedvenc lapja lesz. Ára példányonként 500 korona.

*

Előfizetőinket kérjük, hogy az előfizetés megújításánál már A Társaság új előfizetési árai szerint küldjék be a díjakat, hogy a főlegyes reklamációkat és pótlék-befizetéseket elkerüljük.

*

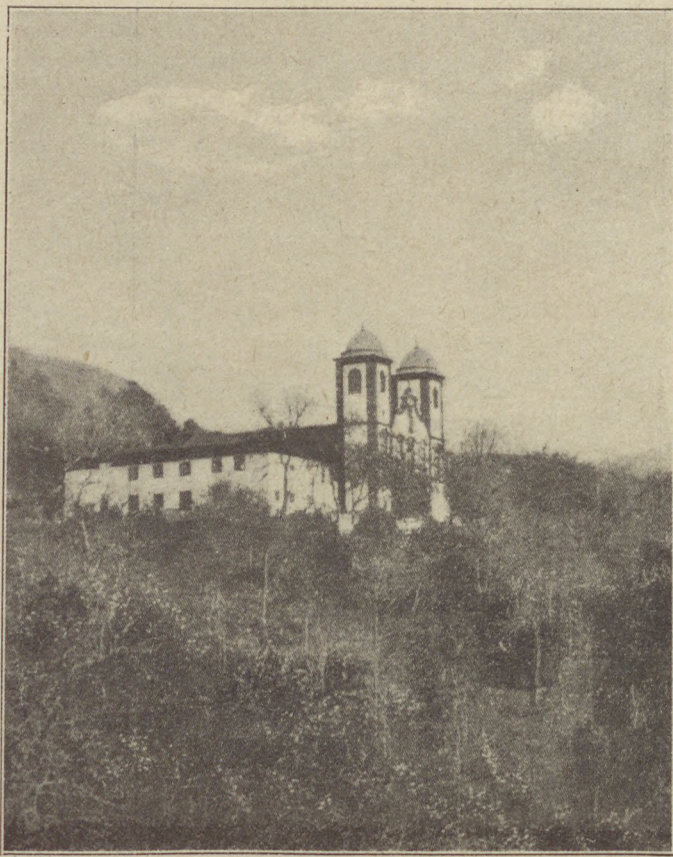
Cigányosan tanítok zongorázni magyar dalokat. Zongoratanítónő, I., Orbánhegyi-uton Tóth Lőrinc-u. 28.

*

Az „Atlantica Trust“ R.-T. augusztus 22-én elhatározott tőkeemelésének elővételi joga e hónap 27-től szeptember 1-ig gyakorolható. Minden 5 régi részvény után egy új vehető át darabonként 15.000 korona ellenében.

A Belvárosi Takarékpénztár R.-T. igazgatósága a szeptember 4-ére egybehívott rendkívüli közgyűlésnek a takarékpénztár 200 millió korona alaptőkéjének 800 millió koronára való felemelését fogja javasolni.

A Magyar-Német Bank rendkívüli közgyűlése elhatározta az alaptőkéjének 200 millióról 500 millióra való felemelését. (Alaptőke és tartalékalap 1:32 milliárdot tesz ki.) Minden régi részvényre egy új adatik ki K 3300 árfolyamon. Az elővételi jog f. hó 27-étől szeptember 1-éig bezárólag gyakorolható az intézet főpénztáránál.

A Monte Eglise Funchalban, melynek oltárába temették el Károly királyt.

A Magyar Athletikai Club szeptember hó 2-án és a következő napokon Budapesten, Szentmargitszigeti sporttelepén nemzetközi tenniseversenyt rendez.

A verseny feltételei. Versenyszámok: I. Férfi egyes verseny Magyarország 1923. évi bajnokságáért. Védő: Kehrling Béla. II. Női egyes verseny Magyarország 1923. évi bajnokságáért. Védő: Várady Ily. III. Férfi páros verseny Magyarország 1923. évi bajnokságáért. Védők: Kehrling Béla—Kelemen Aurél pár. IV. Vegyes páros verseny Magyarország 1923. évi bajnokságáért. Védők: Kehrling Béla—Krencsey Mady pár. V. Férfi egyes nyílt, Schmied Ödön emlékv verseny. VI. Női páros verseny, nyílt. VII. Férfi egyes verseny II. oszt., nyílt.

Dijazás: Minden versenyszámban a győztes (győztes pár) és második (második pár) tiszteletdíjat, a harmadik (harmadik pár) tiszteletdíjat vagy plakettet nyer. Harmadik díj csak 16 nevezés esetén adatik ki.

Általános versenyszabályok. 1. A versenyek nemzetközies és amatőröknek vannak fenntartva. 2. A versenyek a MOLSz. szabályai szerint rendeztetnek. 3. Nevezési zárlat: 1923 augusztus 31 délután 5 óra. 4. Nevezések a Magyar Athletikai Club lawn-tennis osztálya címére (III., Margitszigeti Sporttelep) küldendők be. A nevezésnek tartalmaznia kell: a nevező vezeték- és utónevét, polgári állását, lakását, a versenypontot, amelyre nevez. Amennyiben valamely egyesület tagja, az egyesület jelzését. 5. Tét számonként és személyenként 10.000 K, mely a nevezéssel egyidejűleg küldendő be. Csak egy számban való nevezés esetén nevezési díj 25.000 K. 6. A verseny trachitpályákon tartatik meg. Játékidő ünnepnapon és szeptember 6-tól kezdve délelőtt 8—1-ig, délután 3—7-ig, szeptember 3., 4. és 5-én délután 1/2 3—7-ig. 7. Az I., III. és V. sz. versenyek döntője és az I. és V. sz. versenyek elődöntője 5 setre megy, a többi küzdelem 3 setre. 8. A versenyszámok egymásutánjának megállapítását a versenybizottság fenntartja magának. 9. Sorsolás szeptember 1-én este 6 órakor a margitszigeti clubházban. 10. Nevezések indokolás nélkül visszautasíthatók. 11. A VII. szám a többi verseny befejezte után bonyolítottatik le. 12. A versenyzők a mérkőzéseket csakis a részükre kijelölt helyről nézhetik.

*

ERDŐTERMÉK ÉRTÉKESÍTŐ R.-T.

ALAPTŐKE: 30.000.000 KORONA.

Budapest, V., Bálvány-utca 15. \ Telefon 51—39.

Igazgatóság: szudderázi és tergenyei dr. Lukovich Aladár m. kir. gazdasági főtanácsos (elnök), zsitvabesnyői dr. Rubinek István, breznói Prihradny Kálmán, gyergyószentmiklósi Köllő Gábor, Meltner Dezső és dr. Fónagy István.

Vesz erdőt, erdőkitermelést és mindennemű faanyagot.

Halászkok kikötője Siófoknál.

Harsányi felvétele.

István-bál. A balatonföldvári saison hivatalos befejező-mulatsága mindig az István-bál, melyet ezidén is a hagyományos fényvel tartottak meg a földváriak. A bál látogatottságát az is növelte, hogy a földvári galamblovóversenyeket ugyanazonnap rendezte az Urak Sportklubja. Így aztán táncosokban nem volt hiány és pompás kedvben mulatott a báli közönség reggelig. Megjelentek:

Gróf Széchenyi Emil és családja Hanna és Margit, gróf Széchenyi Viktorné, gróf Bethlen Istvánné, gróf Eszterházy László és felesége, dr. Salamonné, Bethlen Margit grófnő, Iklódy-Szabó Andor és felesége, Perczel Tibor és felesége, Cséry Miklós és felesége, Petzrik Jenő és felesége, báró Ullmann György és felesége, Heinrich Ferenc és felesége, Oeti Aladár és felesége, Kálmán Gusztáv és felesége, Morlin Imréné, Spur István és felesége, Belatiny-Braun Gézané, Marion Béla és felesége, Unger Tibor és felesége, Suppán Vilmos és felesége, Gecseő Sándor és felesége, Farkas Odönné, Hável Ferencné, Kollarich Pál és felesége, Pétery Ignácné, Gombár Tivadarné, Mindszenty Kálmán és felesége, Kálmán Dezső és felesége, Lenz Albinné, Rausch Zoltán és felesége, gróf Teleki Pálné, Jeney Árpád és családja, Lakner Béláné, Molesicky Rudolfné, Kienast Ferencné, Gulden Róbertné, Hutray Gyula és felesége, Árpassy Jenőné, özv. Karátsony Istvánné, Balás Dóra, Burger Árpádné, Röck Béláné, gróf Zichy Jánosné, báró Bohus Zsigmondné, ifj. Szomjas Gusztávné, Majunke Egonné, Kálmán Sári, Hoor Hajna, Halmos Magda és Irén, Kulcsár Klári, Heinrich Anny, Farkas Kata, Ihrig Juci, Báthory Magda, Lenz Baba, Burger Mancsi, Burger Böske, Jeney Bunci, Vargha Alice, gróf Khuen-Héderváry Károly, báró Prónay Gábor, Görgy József, ifj. Horthy Miklós, gróf Bethlen András, gróf Széchenyi Pál, gróf Széchenyi Zsigmond, gróf Zichy Rezső, Miakich Károly, Leidenfrost Pál, Cséry Lajos, gróf Károlyi Ferenc, gróf Károlyi Szuszu, Fleischer Elemér, Matta Zoltán, Pálffy Dénes, Heinrich Tibor, Gábor, István és József, Jeney István és László, Burger Sándor, Szerviczky György, Lumniczer Sándor, Balázs Iván, Halmos György és Károly, Schnetzer Oszkár és Gusztáv, Takách Géza és Imre, Kulcsár Miklós, Hajcsy György, Siklóssy István, ifj. Kienast Ferenc, id. Hutray Gyula, id. Kulcsár István, Fittler Dezső, Ruttkay Gábor, Végh Antal, Báthory István, Tauffer Gábor, Heinrich Dezső és felesége.

STEYR Autók

VIII., Trefort-utca 2. Tel.: József 64—62.

DIVAT-**Edith** BUDA-
TEREM PEST

IV. MÁRIA VALÉRIA UTCA 3 Bristol-lal szemben.

Ruhák.
Bluzok.
Pongyolák.

A BOLOND ÉS A BÖLCSEK KÖVE.

— Rabindranath Tagore. —

Szerte a világon egy futóbolond
A bölcsek kövéért nyugtalan bolyong.
Fürtjei ziláltak, fakók, porosak,
Teste önmagának vézna árnya csak,
Ajka csukva, mint zárt ajtaja szívének,
Melyhez soha gyengéd érzelmek nem érnek,
Szeme villog, mint a szentjánosbogár,
Mely a bokrok között párját üzve jár.

Előtte a tenger bömblöve morajlik,
Beszédes hullámok csevegése hallik;
Szakadatlan' rejtett kincsekről beszél,
Közben a hullámok kacagása kél,
Kigúnyolva azt az esztelen bolondot,
Aki meg nem érti, amit ajkuk mondott.

S bár a bolondot már nem biztatta semmi,
Mert minden reményét látta füstbemenni,
Nem akart nyugodni s nem pihenhetett,
Mert a keresés már élte célja lett. —

És ahogy a tenger, karját égre tárva,
A megölelhetetlent ölelésre várja —
S csillagok, befutva pályáját a körnek,
El soh'sem érhető célok felé törnek —
A bolond lobogó, porfakó hajával
Úgy robog törtetve a világon által,
S az elhagyott parton bolyong szerte-szét,
Mindenütt keresve a bölcsek kövét.

Egy nap hozzálépett egy parasztgyerek
S kérdi, mig körülte bambán térfereg:
»Derekad körül, mely csilingelve csetteg,
Azt az aranyláncot vajjon honnan vetted?»

Meghökken a bolond, döbbenése szótlan:
Az előbbi vaslánc arany most valóban;
Nem álom ez, noha nem emlékezett.
Hogy e csoda mikor s mint történhetett.

Öklével homlokát vadul verdesi:
Tudta nélkül ez hol sikerült neki?

Szokásává lett, hogy minden kavicsot
Felszedett a földről s újra eldobott,
Miután a láncot vele érintette,
S mivel figyelni a hatást nem volt kedve,
Szerencsésjét balgán maga dülta szét:
Meglelte s eldobta a bölcsek kövét.

Távol nyugaton a hunyó nap leszáll,
Fényétől az égbolt színaranyra vál.

Önmaga nyomán a bolond visszafut,
Hátha az elvesztett kincs kezébe jut!
Ereje már fogytán, teste görnyedez,
Szíve porban fetreng — oh. ép olyan ez,
Mint mikor a porban fekszik holtra törve
Éltető gyökérről ledöntött fa törzse.

Fordította ZOLTÁN VILMOS.

Madeira—Funchal.

Reggel nyolc óra. A nap sugarai végigömlenek a pajzánul visszaporzó habokra, melyek szeliden ölelik a látóhatáron feltűnő Madeira-sziget partjait. Már mindenki türelmetlenül várja, hogy öt napi ut után ismét szárazföldön sétálhasson, a tengeri betegek a szárazföld pusztá látásától egészségesekké válnak.

A legnyugtalanabb én voltam, mint az egyedüli magyar a hajón, mert már alig tudtam bevárni azt a pillanatot, hogy tragikusan elhunyt királyunknak sírját meglátogathassam. Tizenegy óra. Már lehorgonyozva álltunk az öbölben, a kis személyszállító gőzösök egész raja ellepi hajónkat, hogy a kiszálló utasokat partraszállítsa. Itt állott előttem Madeira legnagyobb városa, Funchal, a maga teljes pompájában: az ég azurkék, a nap sugarai pajkosan kergetődznek az egyik ablakról a másikra. Fekvése ideálisan szép, mert az egész város, mely voltaképpen világfürdő, ahol az angol társadalom színe-java nyaral, völgyben fekszik, hatalmas hegyeiktől és a tenger által határolva.

Első dolgom volt a királyi sir meglátogatása. A város lakossága elhunyt királyunkról sok kedves epizódot mesél és igen nagy rokonszenvvel emlékeznek meg róla. Hogy mennyire szerették Őt, azt semmi sem bizonyítja jobban, mint az a körülmény, hogy a súlyos anyagi gondokkal küzdő királyi családot készséggel segíti ki egy dús gazdag portugál földbirtokos, aki kibérel részükre egy kisebb szállodát, melyet teljesen rendelkezésükre bocsát és mentesíti őket az anyagi zavaroktól. Itt töltötte királyunk utolsó napjait, míg a kegyetlen sors által megtört lelkét hitvese karjai között adta vissza teremtőjének. A királynéről is azt mesélik, hogy fenséges méltósággal viselte sorsát a nehéz idők-höz mérten, mintaszerű anya és példás hitves volt.

Utának indultam tehát a királyi sir meglátogatására, hogy leróhassam mint volt hü alattvalója és katonája, kegyeletteljes kötelességemet. Két és fél órai kemény hegymászás után elérhető a Monte Eglise. A templomnak gyönyörű fekvése van, szegény királyunk nyughelye a templom oltárában van elhelyezve, ahol az égő gyertyák a mi tragikus sorsu jó királyunk földi maradványai felett szolgálgják az örök Igazságot. Oly meg-

Minden orvos
hygienikus

Kapható minden
előkelő fehérnemű-
és egészségügyi
üzletben.

„TETRA“
rendel, mert

pelenkát
csecsemő-fehérműt
női övet
fürdőfehérműt
törülközőt
Priessnitz-kötést
Ideal (elastikus) pólyát

a) szövése folytán felszívóképessége kiváló,
b) nincs varratja, tehát nem dörzsöl,
c) könnyen mosható, gyorsan szárad és nagyon tartós.
Minden egyes darab a törvényileg bejegyzett „Tetra“
védjeggyel, a pelenkadoboz azonkívül „Tetra“ védjegyes
ólomplombával van ellátva, tehát utánzatok könnyen fel-
ismerhetők és visszautasítandók.

Antik csillárok

nagy választékban. Villanyszereléseket és átalakításokat jutányosan eszközölünk. „THOMSON“ villamossági vállalat VII., Wesselényi-u. 6. Tel.: József 122-88